

Dokáže vyriešiť tajomnú šifru,
ktorá rozhodne o osude ľudstva?

MAJSTER HÁDANKÁR

DANIELLE
TRUSSONI

Ljndeni

Majster hádankár

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Danielle Trussoni
Majster hádankár – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MAJSTER HÁDANKÁR

Danielle Trussoni

MAJSTER HÁDANKÁR

Ljndeni

Na pamiatku Jamesa Alana McPhersona (1943 – 2016),
ktorý ma naučil, že písanie beletrie predstavuje určitú formu hry.

„Najvyššia bytosť je tá, ktorá vytvorila a vyriešila všetky
jestvujúce hádanky.“

– GOTTFRIED WILHELM LEIBNITZ

Náhle nadobudnutý syndróm učenca je zriedkavý zdravotný stav, pri ktorom normálny človek získa výnimočné kognitívne schopnosti v dôsledku traumatického poranenia mozgu. Na svete existuje menej ako päťdesiat prípadov náhle nadobudnutého syndrómu učenca.

PRVÁ HÁDANKA

hádanka

I

---

24. DECEMBRA 1909

PARÍŽ, FRANCÚZSKO

Ked' budeš čítať tieto riadky, chcem, aby si vedel, že ma mrzí všetka bolesť, ktorú som Ti spôsobil. Ako vieš, syn môj, roky som bojoval s démonmi, a hoci som zaplatil nesmierne vysokú cenu, nakoniec som sa zmieril s tým, čo ma prenasleduje. Nepíšem tento odkaz v snahe ospravedlniť svoje skutky. Až príliš dobre si totiž uvedomujem, že pre moje činy neexistuje odpustenie – pred tvárou Boha ani pred tvárou človeka. Píšem tento odkaz skôr z nevyhnutnosti. Je to posledná príležitosť, ako zaznamenať neuveriteľné udalosti, desivé a úžasné udalosti, ktoré zmenili život mne a môžu zmeniť život aj Tebe, ak nájdeš odvahu a ponoriš sa do záhad, ktoré sa chystám pred Tebou odhaliť.

Pýtaš sa, čo spôsobilo toľké utrpenie. Odpoviem Ti, ale rátaj s tým, že kto raz spozná pravdu, ťažko pred ňou unikne. Prenasleduje ma každý deň, každú hodinu a každú minútu. Jednoducho, nedá sa prehliadnuť. Závoj jej tajomstva ma priťahoval podobne, ako nočného motýľa priťahuje plameň sviece – *In girum imus nocte et consumimur igni*. Mal som šťastie, že som to prežil, a teraz sa o túto pravdu môžem podeliť s Tebou. A predsa sa mi, stojacemu na okraji priepasti, zvieria žalúdok pri pomyslení, že Ti zverujem také nebezpečné tajomstvo.

Trpím, ale toto utrpenie som si privodil sám. Veril som, že môžem spoznať, čo malo ostať nepoznané. Chcel som vidieť veci, tajné veci, a tak som nadvihol oponu medzi človekom a nebesami a pozrel som sa Bohu priamo do očí. V tom spočíva podstata hádaniek: striedavo ponúkať trýzeň i pôžitok. Možno Ťa zaskočí pravda, ktorú sa chystám odhaliť, ale ak Ti prinesie aspoň zrnko nádeje, potom môj posledný odkaz splnil svoj účel.

2

---

9. JÚNA 2022

RAY BROOK, NEW YORK

Mike Brink odbočil na poľnú cestu, prešiel cez hustý zelený les. La zastal pred vysokou kovovou bránou väznice. Jeho sučka, ročný jazvečík menom Conundrum (skrátene Connie), spala na podlahe dodávky, maskovaná tieňom. Ležala tak nehybne, že si ju dozorca, ktorý nazrel do dodávky, vôbec nevšimol. Letným pohľadom skontroloval, či sa údaje v Brinkovom vodičskom preukaze zhodujú s údajmi v jeho zozname, a potom ho nasmeroval k veľkolepej tehlovej budove, ktorá by sa hodila skôr do hororového filmu než do slnkom zaliateho júnového dňa.

Mike Brink mal dohodnutú schôdzku s doktorkou Thessaly Mosesovou, hlavnou psychologičkou v Newyorskom štátnom nápravnom zariadení slúžiacom ako ženská väznica s minimálnym stupňom stráženia na samote v Ray Brooku v New Yorku. Doktorka Mosesová mu minulý týždeň zatelefonovala a požiadala ho o stretnutie. Chcela sa s ním porozprávať o nezvyčajnej hádanke, ktorú nakreslila jedna z väzenkýň a s ktorou si nevedela poradiť. Tridsaťdvaročný Mike Brink sa venoval tvorbe hlavolamov a rébusov. Odkedy ho časopis *Time Magazine* vyhlásil za najtalentovanejšieho hádankára na svete, bol hádankami doslova zavalený. Väčšinu z nich okamžite vyriešil. Hádanka, ktorú mu opísala doktorka

Mosesová, však vyzerala zvláštne. Nepodobala sa na žiadnu z tých, čo sa mu doteraz dostali do rúk. Keď doktorku požiadal, aby mu hádanku poslala elektronickou poštou, vysvetlila mu, že by to bolo priveľmi riskantné. V prípade väzenských záznamov platia prísne pravidlá. „Nemala by som to s vami vôbec rozoberať,“ povedala. „No ide o osobitú pacientku, na ktorej mi veľmi záleží.“ A tak Mike Brink napriek rozrobenej práci a vyše tristokilometrovej ceste autom súhlasil s osobnou návštevou. Hádanky boli jeho vášňou, spôsobom, ako dať svetu nejaký zmysel. Jednoducho im nedokázal odolať.

Hoci bol krásny deň, väznica svojou hrozivou tehlovou konštrukciou a tmavými hranatými vežami pôsobila zlovestne. Keď Brink na internete čítal o jej histórii, dozvedel sa, že ju postavili v roku 1903 a pôvodne slúžila ako sanatórium pre pacientov trpiacich tuberkulózou. Čistý vzduch, vysoká nadmorská výška a nekonečné lesy sa stali neodmysliteľnou súčasťou liečby. Zariadenie sa preslávilo, keď sa objavilo v knihe Sylvie Plathovej *Sklenený zvon*. Plathová navštívila svojho priateľa, ktorý sa v sanatóriu uzdravoval, a potom toto miesto využila vo svojom románe. Teraz zariadenie poskytovalo ubytovanie stovkám väzenkyň. Z parkoviska Brink dovidel na nádvorie ohradené ostnatým plotom a na modernú kvádrovú prístavbu za ním. Prístavba strohosťou prudko kontrastovala s gotickými prvkami pôvodnej budovy. Dookola sa rozprestieral nekonečný, hustý les, ktorý tvoril prirodzenú prekážku medzi väzenkyňami a zvyškom sveta. Brink predpokladal, že táto forma izolácie bola zámerná: aj keby väzenkyňa prekonala plot, aj keby sa dostala cez ostnatý drôt, ocitla by sa uprostred prázdnej ničoty.

Brink zaparkoval v tieni, naplnil plastovú misku vodou pre Connie, poškrabal ju za dlhými, hebkými ušami, pripojil prenosný ventilátor do zapaľovača auta a mierne pootvoril okno, aby sa súčka cítila pohodlne, kým bude preč. Zvyčajne ju nenechával samu, ale vzdiali sa len na chvíľu, a na rozdiel od ťaživej vlhkej horúčavy Manhattanu tu mala svieži horský vzduch. „Hneď sa vrátim,“ povedal jej a vykročil k väznici.

Pred hlavným vchodom zastal pri dozorcovi, položil aktovku do plastového koša, preukázal sa vodičským preukazom a potvrdením o očkovaní proti covidu a prešiel cez detektor kovov. Na opačnej strane naňho čakala žena vo voľných tmavomodrých šatách. Bola vysoká a chudá, mala tmavohnedé oči, tmavú pleť a nakrátko ostrihané vlasy. Predstavila sa ako doktorka Thessaly Mosesová, hlavná psychologička.

Mike Brink sa predstavovať nemusel. Psychologička si ho zjavne vyhľadala na Googli. Napriek tomu sa naňho dlho uprene dívala a on vedel, že ju jeho vzhľad prekvapil. Meral 185 centimetrov, mal atletickú, štíhlu postavu, svalnaté ruky a pôsobil (aspoň ostatní to vraveli) švihácky. Ľudia neočakávali, že „maniak do hádaniek“ (ako ho občas podpichovala jeho mama) bude vyzeráť práve takto. Mal na sebe svoje obľúbené červené plátenné tenisky, čierne džínsy a tričko s nápisom *Niečo urobte*, cez ktoré si prehodil športovú bundu.

Ak do internetového vyhľadávača zadáte meno *Mike Brink*, okrem fotografií narazíte aj na video z televíznej relácie *The Late Show with Stephen Colbert* (*Nočná talkshow so Stephenom Colbertom*), ktorá sa nakrúcala na diaľku v roku 2020 počas pandémie, keď platil zákaz vychádzania. Brink vtedy pozval Colberta na virtuálnu prehliadku svojej knižnice plnej hádaniek a hlavolamov a otvoril jednu zo svojich japonských skriniek s rébusmi, na čo Colbert zareagoval vtípom o suši. Na Wikipédii nájdete odkaz na stránku hlavolamov v denníku *The New York Times*, kam Brink pravidelne prispieva, zoznam hádankárskych súťaží, ktoré vyhral, a odkaz na jeho profil v časopise *Vanity Fair*. Tam spoznáte jeho životný príbeh: obyčajné detstvo na americkom Stredozápade, ťažký úraz, ktorý zapríčinil vážne zmeny v jeho mozgu, aj podivuhodné schopnosti, ktoré sa uňho následne prejavili.

„Vďaka, že ste prišli tak rýchlo,“ povedala doktorka Mosesová. „Pricestovala by som za vami do mesta, ale nemôžem opustiť svojich pacientov.“

„Rozhodne ste vo mne vzbudili zvedavosť,“ odvetil Brink. „Poďľa vášho opisu sa zdá, že ide o niečo celkom nezvyčajné.“

„Pravdupovediac, vôbec netuším, o čo ide,“ priznala sa Thesaly Mosesová. „No ak niekto dokáže vnieť svetlo do tohto prípadu, potom ste to vy.“

Brinka znepokojila dôvera, ktorú doňho psychologička vkladala. Odkedy sa preslávil ako lúštitel' hádaniek, mnohí ľudia sa domnievali, že má nadprirodzené vlohy. Predpokladali, že ten, kto dokáže vymenovať 5 000 desatinných miest Ludolfovho čísla alebo zostaviť takmer neriešiteľnú hádanku, môže predpovedať aj budúcnosť. Mike Brink však nemal nadprirodzené schopnosti a nedokázal zázraky. Bol len obyčajný chlapík so zriedkavým talentom alebo ostrovom geniality (ako to pomenoval jeho lekár). Jediné, o čo sa mohol pokúsiť, bolo rozlúsknuť záhadu, ktorú mu doktorka Mosesová ponúkla.

„Máte to so sebou?“ opýtal sa, keď si všimol zakladač v jej rukách.

„Poďte za mnou a porozprávame sa v súkromí,“ odvetila a naznačila mu, aby ju nasledoval po dlhej chodbe.

Hoci vedel, že väznica sa odlišuje od moderných nápravnovo-výchovných zariadení, podvedome očakával, že uvidí betónové cely a zamrežované okná, ako to videl vo filmoch. Doktorka Mosesová ho namiesto toho viedla cez pokojný, takmer útulný dlhý priestor, ktorý si síce zachoval vzhľad štátnej inštitúcie – výplň okien tvorili hrubšie sklá –, ale pôsobil ľudsky. Vedľa kovových detektorov sa nachádzali stromy v črepníkoch, na stenách viseli obrazy a chodbu pokrýval koberec. Sanatórium sa prispôbilo modernej väznici rovnako, ako sa môže starý kostol prispôbiť zenovému meditačnému centru: symboly a vnútorné vybavenie sa zmenili, no základné usporiadanie sa zachovalo.

Doktorka Mosesová zaviedla Brinka do svetlej, modernej kancelárie a zavrela za ním dvere. Ocitol sa v úzkostlivo usporiadanom priestore: bezchybne uprataný stôl, obrazovka počítača, farebne

označené spisy zoradené na polici. Nič zaujímavé. Potom jeho zrak padol na Rubikovu kocku, ktorá ležala na parapetnej doske. Očividne išlo o novší výrobok – modré, zelené, žlté, oranžové, červené a biele kocky z plastu vyzerali kvalitnejšie než pri predošlých modeloch. Rôznofarebné kocky pôsobili chaoticky, čo naznačovalo bežný neúspešný pokus o vyriešenie hlavolamu. Ktosi – pravdepodobne doktorka Thessaly Mosesová – celé týždne, možno mesiace donekonečna posúval kocky v snahe vytvoriť z nich šesť jednofarebných strán. Brink si bubnoval prstami po stehne, aby potlačil elektrizujúcu energiu, ktorá ním prebehla. Stačil jediný pohľad na zle poskladanú kocku a ovládla ho neprekonateľná túžba dať veci do poriadku.

Thessaly si všimla vzrušenie v jeho očiach, vzala kocku a začala ju obracať končekmi prstov. „Vyhrala som ju na minuloročnej firemnej oslave, hoci som dúfala, že získam Magickú guľu 8. Usilujem sa ju poskladať, ale je to márný boj. Ani neviem, prečo to vlastne robím. Aký má zmysel strácať čas nad takou zbytočnou úlohou?“

Kým Thessaly otáčala kocku, Brink vyhodnotil každú stranu: *tri ťahy dopredu v smere hodinových ručičiek, dva ťahy dozadu proti smeru hodinových ručičiek, jeden ťah doprava, päť ťahov doľava...* V duchu jasne videl celú sériu ťahov vedúcich k dokonalému zoskupeniu farieb na všetkých šiestich stenách.

„Zmysel tejto úlohy,“ odtrhol zrak od kocky a pozrel sa na Thessaly, „spočíva v tom, že existuje vyše 43 triliónov možných kombinácií, ale iba jedno riešenie.“ Všimol si, že zaujal jej pozornosť, a tak pokračoval. „Nechceli by ste zažiť čosi také absolútne výnimočné?“

„Nech sa páči,“ hodila mu kocku, „ukážte mi to.“

Vzal kocku do ľavej ruky, preletel pohľadom každú stranu, aby sa mu vryli do pamäti jednotlivé farebné vzorce, a potom kocku zložil dvadsiatimi ťahmi. Odhadol, že mu to trvalo 15 sekúnd. Nešlo o svetový rekord – ten držal Mats Valk, ktorý kocku poskladal za 5,5 sekundy –, ale aj tak to považoval za slušný výkon.

Keď podával Thessaly zloženú kocku, zalial ho nával adrenalínu. Presne pre toto riešil hádanky – pre pocit, že všetko vo vesmíre má zmysel. Bol to podobný pocit, aký človek zažíva po víťaznom góle, po dobehnutí maratónu alebo po skvelom sexe. „Mám talent na zbytočné úlohy,“ pousmial sa.

Thessaly naňho hľadela s úžasom. „Vyzerá to tak,“ povedala napokon. Vzala kocku, prešla prstom po dokonale usporiadaných jednofarebných stranách a potom ju odložila na stôl. Váhavo sa pozrela na Brinka. Bolo vidieť, že sa ho chce na niečo opýtať. Chvíľu sa zdráhala, ale potom zvíťazila jej zvedavosť. „Prepáčte, že vyzvedám – zaiste vám už neraz položili túto otázku –, no ako sa vám to, prepánajána, podarilo?“

Nemýlila sa. Túto otázku počul v rôznych obmenách už tisíc-krát. Z čoho vlastne pramenila jeho schopnosť riešiť hádanky? Bol to inštinkt? Intuícia? Genialita? Mágia? Mal v hlave počítač, ktorý chrľil odpovede? Naučil sa naspamäť tisíce riešení k tisíckam hádaniek? V čom spočíval ten *trik*? Pravda bola taká, že sám nevedel, ako dospel k správnej odpovedi. Nedokázal to vysvetliť. Jeho mozog to robil samovoľne, rovnako ako jeho srdce prečerpávalo krv alebo jeho pľúca zásobovali bunky kyslíkom. Vzorce a čísla do seba zapadali bez jeho pričinenia a bez jeho súhlasu – niekedy aj bez jeho vedomia – a vytvárali v jeho hlave záplavu obrazcov. Keď chcel hádanku rozlúštiť, stačilo, aby si ju v duchu predstavil, a riešenie sa vynorilo samo. Keď vymenúval tisíce desatinných miest Ludolfovho čísla, v jeho mysli sa vytvorila štruktúra utkaná z farieb, ktorá ho doviedla k výsledku. Rovnaký proces sa v ňom odohrával pri riešení Rubikovej kocky. Niektorí lekári sa domnievali, že toto miešanie zmyslov, takzvaná synestézia, bolo odpoveďou jeho mozgu na zranenie, ktoré utrpel, a teda aj kľúčom k jeho schopnostiam. No on tomu celkom neveril. Väčšinou mal pocit, že doňho informácie vstupujú ako do otvorených dverí.

Thessaly prešla na opačnú stranu kancelárie, rukou mu naznačila, aby si sadol, a posadila sa oproti nemu. Pozrela sa naňho hľba-

vým, chápaným pohľadom, čo bolo príznačné pre trénovaných terapeutov. Po úraze ich stretol dosť na to, aby vedel, čo si má všímať: súcitný tón hlasu, snahu nadviazať zvláštne puto. Nepáčila sa mu pretváрка, ktorá tento prístup sprevádzala, ale u Thessaly Mosesovej sa zdalo, že to myslí úprimne. Napokon ho sem zavolała s konkrétnym úmyslom.

Vybrala zo zakladača hárok papiera a podala mu ho. „Toto je tá kresba,“ povedala, „som zvedavá, čo to môže podľa vás znamenať.“

3

Papier bol tenký a ľahký, takmer priesvitný. Keď ho rozvinul, našiel veľký kruh nakreslený čiernym atramentom. Z kruhu vychádzali tenké čiary pripomínajúce slnečné lúče a vonkajšiu stranu lemovali čísla od 1 do 72. V strede sa nachádzali veľké písmená hebrejskej abecedy, ktoré boli nakreslené hrubými ťahmi a rozdelené do skupín. Brink začal v duchu podvedome rozoberať kruh na čiastočky. Hľadal v ňom vzorce, ktoré by mu pomohli nájsť ten zvláštny druh poriadku, ktorý odlišoval hádanky od všetkého ostatného na planéte: súmernosť a pôsobivosť, skrytú rôznorodosť a nevyhnutnosť odhaliť ju. Toto sa dialo zakaždým, keď sa stretol s nezvyčajným vzorcom: niečo v ňom zaiskrilo a vzápätí ho pohltil plameň zvedavosti a túžby, ktorý mu nedovolil odvrátiť zrak.

Táto hádanka – ak vôbec išlo o hádanku – bola však nedokončená. Čísla a symboly zapĺňali iba desatinu obrazca. A práve neúplnosť, záhada neúplnosti ho prenasledovala a spaľovala. *Čo mu unikalo? Čo znamenali tie prázdne miesta?* Položil papier na konferenčný stôl, ktorý stál medzi ním a Thessaly. „Nikdy som nič podobné nevidel.“

„No dokážete mi povedať, čo to je, všakže?“

Pozrel sa opäť na hebrejské písmená a na zhluk čísel. Zjavne to bol nejaký začiatok... ale začiatok *čoho?* „Nevidím tu nič, o čo by som sa mohol zachytiť. Žiadny spoľahlivý vzorec, žiadna nápadná postupnosť, nič, od čoho by som sa mohol odraziť.“

Doktorka Mosesová sa zatváрила sklamane. Stalo sa presne to, čo predpokladal: očakávala od neho, že vyťahne čarovný prúťik a odhalí tajomstvo skrývajúce sa za iluzórnym obrazom. „Ale to nie je možné,“ povedala. Obrátila papier na druhú stranu. Stáli tam dve rukou písané slová: *Mike Brink*. „Povedala mi, aby som vás vyhľadala. Musíte mi naznačiť aspoň niečo.“

„Kto vám povedal, aby ste ma vyhľadali?“

„Hovorí vám niečo meno Jess Priceová?“

V prvej chvíli si nevybavil nikoho s takým menom, ale potom mu prebehol hlavou obraz novinového článku. Videl čiernobielu fotografiu ženy s putami na rukách za chrbtom a s titulkom: *Slávnou spisovateľku Jess Priceovú zatkli za vraždu*. Áno, spomínal si na Jess Priceovú. Pred niekoľkými rokmi jej príbeh uverejnili vo všetkých médiách. Obvinili ju z vraždy muža v rezidencii pochádzajúcej z obdobia Pozláteneho veku na severe krajiny. Po zatknutí sa odmietla rozprávať s políciou, právnikmi aj novinármi. Nakoniec ju odsúdili za zabitie bez toho, aby predniesla jediné slovo na svoju obranu. „Máte na mysli spisovateľku Jess Priceovú?“

„Nuž, dlhšie nič nenapísala,“ odvetila doktorka Mosesová. „Žije tu už takmer päť rokov a do uplynulého týždňa so mnou ani raz neprehovorila. Pred pár dňami však nakreslila tento kruh a požiadala ma, aby som vám ho odovzdala.“

„Prečo mne?“ opýtal sa, aj keď to nebolo ťažké uhádnuť. V minulom desaťročí sa stal vďaka hádankám známou osobou.

„Jess Priceová vie o vašom talente. A hoci netuším, prečo tento kruh nakreslila, verím, že sa za ním skrýva kľúč k porozumeniu najzáhadnejšej a najubíjajúcejšej pacientky, s akou som sa doteraz stretla. Roky sa k nej snažím priblížiť a za ten čas som zažila veci, ktoré ma prinútili pochybovať o vlastných profesionálnych

schopnostiach. Urobila by som čokoľvek, aby som s ňou nadviazala kontakt. No ona si vyžiadala vás.“

Znova sa pozrel na kruh a pocítil silné nutkanie odhaliť jeho tajomstvo rovnako, ako lúč svetla odhaľuje tieň. Namiesto toho hárok s kresbou odstrčil. „Riešiť hádanky je jedna vec,“ povedal, „ale zapliesť sa do niečoho takéhto? To je trochu silná káva.“

Doktorka Mosesová sa naňho chvíľu uprene dívala, potom otvorila zakladač a položila ho pred neho. „Tu sú záznamy Jess Priceovej,“ vysvetlila. „Pozrite sa na ne. Možno vám pomôžu pochopiť, prečo sa domáhala stretnutia práve s vami.“

V zakladači našiel hrbu nemocničných správ s pečiatkou naspodku, zväzok fotografií a zopár novinových výstrižkov. Spomedzi strán vypadol článok z novín *Hudson Valley*. Na fotokópii sa nachádzala fotografia domu Sedgeovcov. Obytné sídlo stálo neďaleko rieky Hudson, kde prišiel brutálnym spôsobom o život dvadsaťpäťročný muž menom Noah Cooke. Vedľa bola fotografia Jess Priceovej zhotovená bezprostredne po jej zatknutí, ktorú videl aj pred piatimi rokmi. Pozrel sa na ňu bližšie a porovnával ju so svojou spomienkou. Boli totožné: Jess Priceovú s putami na rukách viedli pred súd.

Zakladač okrem novinových článkov obsahoval aj portrét Jess Priceovej, ktorý vyzeral ako autoportrét, a niekoľko snímok stiahnutých zo sociálnych sietí. Keď si ich prezeral, videl ženu s veľkými modrými očami, so svetlým uličníckym účesom a s ostrými, drobnými črtami. Na prvý pohľad pôsobila ako osoba, ktorá by nedokázala ublížiť ani muche, nieto zabiť človeka.

„Nevyzerá, že by bola...“ takmer použil slovo *šialená*, no potom sa zháčil: „... nevyrovnaná.“

„Podľa všetkého ani nebola. Predtým ako došlo k vražde, sa javila ako kultivovaná mladá žena, ktorá viedla relatívne normálny život. Teraz trpí rôznymi duševnými poruchami. Ani v jednom prípade sa mi však neporadilo stanoviť presnú diagnózu. Zdá sa, že máva sluchové halucinácie, teda počuje neexistujúce veci. Trpí aj

akútnou úzkosťou, ktorá sa prejavuje sebapoškodzovaním – škriabe si ruky, odmieta jesť, trhá si vlasy. Minulý týždeň si obhrýzla nechty až do krvi.“

„A vôbec s vami nekomunikuje?“ opýtal sa Brink začudovane. Vôbec nechápal, ako mohla existovať bez toho, aby nejakým spôsobom vyjadrila svoje potreby.

Doktorka Mosesová otvorila kartónovú obálku, v ktorej sa nachádzal zápisník. „Dala som ho Jess na začiatku našich sedení. Myslela som si, že by jej mohol pomôcť prelomiť bariéru, ktorú okolo seba vytvorila. Písanie môže byť skvelou terapeutickou pomôckou. Jej predchádzajúci terapeut, doktor Ernest Rayth, tu nechť svoje poznámky, v ktorých sa zmieňuje, že mal s podobnou metódou úspech. Výsledok sa však líšil od mojich očakávaní...“ Otvorila zápisník. Obsahoval čísla, obrazce, mriežky a zoznamy slov. Desiatky strán boli polepené výstrižkami hlavolamov z časopisov. „Žije v hádanke.“

Brink vzal zápisník a pozorne si ho prezrel. Objavil v ňom *svoje* hádanky, stovky hádaniek vyriešené modrým atramentom.

„Vidíte,“ povedala doktorka Mosesová a zadívala sa mu do očí, „vaše hry sú jediná vec, ktorá ju zaujíma.“

„*Hádanky*,“ opravil ju a pritom pocítil, ako mu niečo zovrela hrudník. „Navrhujem hádanky, nie hry.“

Pobavené sa naňho pozrela, akoby sa rozprávala s dieťaťom. „A v tom je rozdiel?“

„Hádanky sa skladajú zo vzorcov. Sú určené na to, aby sa *rozlúštili*. Majú vždy stanovený postup a jednoznačné riešenie. Hádanku sa vám pri troche šikovnosti a vytrvalosti podarí vždy rozlúsknuť. Hry sa vyhrávajú, ale často iba na základe obyčajného šťastia či zhody okolností. Existuje pri nich prvok náhody. Môžete mať talent a odhodlanie, a predsa nevyhráte. Takže áno, medzi hádankami a hrami je veľký rozdiel.“

Doktorka Mosesová naňho chvíľu sústredene hľadela a potom povedala: „Aha, nuž, vaše *hádanky* sa pre ňu stali určitou formou

závislosti. Jess vyriešila všetko, čo ste dosiaľ uverejnili, vrátane týždenných hlavolamov v časopise *The Sunday Times Magazine*. Pomáhajú jej vystúpiť z jej vlastného sveta. Keď pracuje na vašej hádanke, vyzerá takmer šťastne. Nepreháňam, keď poviem, že vaše hádanky zachránili Jess Priceovej život.“

Svoje výtvary považoval iba za vzrušujúce rozptylenie, zábavný spôsob, ako stráviť pomalé nedeľné ráno – káva, koláč a Brinkova hádanka. Samozrejme, k tvorbe hádaniek pristupoval s úmyslom, aby niekoho oslovili, vždy však išlo o abstraktného človeka bez konkrétnych črt. Ale teraz mal pred sebou Jess Priceovú, reálnu osobu, ktorá sa naňho dívala z fotografie. Skutočnosť, že jeho hádanky sú pre túto ženu dôležité a mohli jej zachrániť život, v ňom zanechala zvláštny pocit zodpovednosti. „Rád počujem, že jej pomáhajú,“ povedal nakoniec.

„Naozaj pomáhajú,“ odvetila doktorka Mosesová prívetivým tónom. „To, že nedokáže vyjadriť svoje pocity, škodí jej psychike. Dokonca ju to spútava viac než väzenská cela. Vaše hádanky jej poskytujú oporný bod, o ktorý sa môže zachytiť. Umožňujú jej nadviazať kontakt so svetom. A vidíte, keď sa konečne rozhodla prelomiť mlčanie, obrátila sa na vás.“ Doktorka Mosesová zavrela zápisník a vrátila ho do obálky. „To bol ďalší dôvod, prečo som vás zavolała. Dúfala som, že zväzíte stretnutie s Jess.“

„Stretnutie s Jess?“ zarazil sa. „Myslíte teraz?“

„Bolo by to len krátke stretnutie,“ povedala, „ale mohlo by značne prispieť k jej liečbe.“

„Počúvajte,“ začal, „chápem, že je to pre vás dôležité, a rád by som vám pomohol, ale nemôžem ostať. Čaká ma dlhá spiatočná cesta do mesta. Navyše zajtra musím odovzdať do redakcie jednu hádanku a do konca týždňa ďalšiu. A môj pes čaká v aute.“

„Môžete sa s ňou stretnúť hneď teraz,“ povedala. „Trvalo by to najviac pätnásť minút. Vlastne už je všetko zariadené. Dostali ste všetky povolenia potrebné na návštevu.“ Z vrečka šiat vytiahla priepustku a podala mu ju. „Pripravila som pre vás tiché miesto,

kde sa môžete porozprávať. Prosím, zväžte to. Okrem toho, že sa stretnete so svojim najväčším fanúšikom, možno zistíte aj niečo o tejto kresbe.“

Kruh v ňom vzbudzoval zvedavosť a pociťoval silné nutkanie porozumieť mu. A predsa ho čosi varovalo, aby sa do tej záležitosti nepletol. „Ja neviem,“ povedal, „nie som si istý, či môžem niečo urobiť.“

„Pán Brink, doteraz som nikoho nežiadala, aby sa stretol s mojim pacientom,“ odvetila doktorka Mosesová. „No Jess Priceová nie je obyčajná pacientka. Deje sa okolo nej niečo zvláštne. Niečo, čo nedokážem vysvetliť. Existujú okamihy, keď sa v jej spoločnosti... neviem, ako to presne vyjadriť... *bojím*. Viac než len bojím. Desím sa. Akoby som vzdorovala niečomu, čo ma presahuje. Niečomu nebezpečnému. Tá kresba by nám mohla prezradiť, prečo to tak je.“

Zadíval sa na kresbu a pripadal si rozpoltene. Mohol odmietnuť a večer stráviť doma vo svojom byte. Alebo mohol ostať, stretnúť sa s Jess Priceovou a vyriešiť jednu z najzvláštnejších hádaniek, aké sa mu doteraz dostali do rúk.

Thessaly Mosesová si všimla jeho váhavosť a povedala naliehavým tónom: „Rozumiem, že od vás žiadam priveľa. V kútikú duše som dúfala, že prídete do Ray Brooku, a teraz, keď ste tu, dúfam, že pomôžete žene, ktorú ste nikdy nestretli. Pán Brink, ste jej posledná nádej.“

Doktorkine slová o nádeji ho prinútili mlčať. Na vlastnej koži sa presvedčil o tom, ako sa človek cíti, keď je vydaný napospas nešťastným okolnostiam. Nádej, že prežije úraz, sa rovnala takmer nule. Nevraviac o nevidaných schopnostiach, ktoré sa uňho prejavili po nehode. A predsa porazil nepriazeň osudu. Ako mohol niekomu odoprieť rovnakú šancu?

Vložil ruku do vrečka a vybral striebornú mincu. Odkedy sa zranil, nosil ju všade so sebou a bezvýhradne v ňu veril. Veril v náhodnú voľbu medzi dvoma možnosťami, veril v krutú istotu voľby

v časoch neistoty. Veril v mincu viac než v čokoľvek iné. Náboženstvo a veda, výmysel a skutočnosť, výchova a povaha. Nič nebolo tak spoľahlivo nespoľahlivé ako hod mincou.

Položil mincu navrch palca a vystupujúcim kĺbom ju narovnal. „Ak padne hlava, stretnem sa s ňou,“ povedal, „ak padne znak, idem domov. Platí?“

Doktorka Mosesová sa naňho rozpačito pozrela. Brinkov neobvyklý spôsob rozhodovania ju zmiatol, aj keď na internete sa dočítala o mnohých jeho výstrelkoch. Raz použil striebornú mincu pred začiatkom dôležitej hádankárskej súťaže a potom zápas podľa výsledku hodu vzdal a odišiel domov. Doktorka Mosesová prikývla na znak, že prijíma jeho podmienky.

Lesk mince sa odrážal na jeho prste a on cítil vzrušujúce napätie. Aký bude výsledok? Nepatril k poverčivým ľuďom. Veril v silu vzorcov, vo vznešenú krásu čísel, v symetriu logiky. A predsa mala minca moc nad jeho osudom. Osvedčila sa ako vstupná brána do jeho budúcnosti. Slúžila mu ako prorok.

Nadvihol mincu končekom palca a vyhodil ju do vzduchu. Minca sa vzniesla do výšky, otočila sa raz, potom druhý raz a napokon ešte raz tesne predtým, ako skončila v jeho dlani. Otočil ju, pritlačil chladný kov na pokožku a so stiahnutým hrudníkom ju odkryl.

Doktorka Mosesová vybrala z vrečka zväzok kľúčov a odomkla dvere, ktoré viedli do väzenskej knižnice. Brink ju nasledoval do vzdušného priestoru zaplneného policami na knihy a dlhými drevenými stolmi. Na konci miestnosti sa vynímali trojdielne okná s výhľadom do záhrady, kde väzenkyne pleli kvetinové záhony. Každé okno pozostávalo zo sklenených štvorcov. Okamžite si všimol, že ich počet – $3 \times 3 \times 3$ – vytvára pozoruhodný vzorec: 27 štvorcov na každom okne predstavovalo hromadu dokonalých kociek. Doktorka Mosesová ho zaviedla k stolu blízko okien.

„Zájdem po Jess,“ povedala mu s vďačným úsmevom. „Vrátim sa o päť minút.“

Pristúpil k oknám a vyzrel na nádvorie. Po chodníku z udupanej hliny kráčali ženy v sivých kombinézach. Za nimi sa nachádzalo parkovisko. Jeho otlčená dodávka pôsobila medzi nablýskanými novými autami zaliatymi slnečným svetlom neskorého rána ako päšť na oko. Na zhrdzavenom červenom Forde z roku 1991 ledva došiel do Ray Brooku. Po prekročení stokilometrovej rýchlosti sa vozidlo otriasalo a pri prechode na piaty prevodový stupeň vydávalo znepokojivý škrípavý zvuk. Dodávka bola súca do šrotu už v roku 2008, keď na nej jazdil z Clevelandu do Bostonu na

univerzitu, ale bola to jedna z mála vecí, ktoré mu po otcovej smrti ostali, a tak sa jej nedokázal vzdať. Každú chvíľu sa na nej niečo pokazilo. Brink sa však naučil prijímať jej nedostatky podobne, ako sa človek naučí prijímať slabosti milovaného starého psa: s toleranciou prameniacou z vedomia neodvrátiťelného konca.

Dodávka ho sprievádzala pri všetkých tínedžerských míľnikoch: naučil sa v nej šoférovať, prvýkrát sa v nej opil s kamarátmi a zažil v nej, v spacom vaku na zadnom sedadle, prvý sex. Za volantom dodávky sedel aj v ten deň, keď sa jeho život navždy zmenil. V ten deň, 12. októbra 2007, sa na strednej škole v Ohiu konali štátne majstrovstvá v americkom futbale. Zaparkoval na voľnej ploche za štadiónom a ani vo sne by mu nenapadlo, že o pár hodín ho odtiaľ bude odvážať sanitka. Vyšúchané vinylové sedadlá, štipľavý zápach prachu a potu, dokonca aj zlyhávajúca prevodovka – to všetko mu pripomínalo, že kedysi bol kapitánom stredoškolského majstrovského futbalového tímu, dobre vyzerajúcim, sebaistým, uvoľneným a šťastným chalanom, ktorý kráčal životom bez väčších prekážok.

Pred dôležitým zápasom sa dokázal zriedkakedy sústrediť. V tú noc to však bolo horšie než obvykle. Na majstrovstvá sa prišli pozrieť vysokoškolskí skauti vyhľadávajúci športové talenty a jeho budúcnosť závisela od jeho výkonu počas hry. Ak vyhrajú, ponúknu mu štipendium najlepšie univerzity a on sa bude môcť rozhodnúť, ktorej dá prednosť. V prípade prehry sa bude musieť uspokojiť s ponukami z druhotriednych škôl, čo prejavili oňho záujem aj predtým. Nech už to dopadne akokoľvek, bolo mu jasné, že po tejto noci povedú jeho kroky na niektorú vysokú školu, kde sa hrá americký futbal.

Aj keby nedostal športové štipendium, rodičia by mu pomohli so študijnými poplatkami a výdavkami na ubytovanie. Vždy ho podporovali, dokonca aj pri jeho prešľapoch, napríklad keď dostal pokutu za rýchlu jazdu alebo keď prepadol z histórie. Rozhliadol sa po ihrisku. Rodičia sedeli s dekou na kolenách v druhom rade na tribúne hneď za lavičkou hráčov. Keď sa im stretli pohľady, mama mu zamávala a otec povzbudivo kývol hlavou. Na okamih ho za-

lial pocit neopísateľnej hrdosti. Teraz dostal príležitosť odvdčať sa im za všetko, čo preňho urobili. Za všetky zápasy mimo mesta, na ktoré s ním cestovali, za všetok výstroj, ktorý mu kúpili, za všetku podporu, ktorú mu poskytl. Dnes večer im dokáže, že môžu byť naňho hrdí.

Zovšadiaľ sa ozýval ohlušujúci hukot. Dupajúce nohy, skandujúce roztlieskavačky, monotónny rytmus dychovej kapely. Snažil sa potlačiť všetky zvuky, aby sa mohol sústrediť na zápas. Vzduch bol chladný, na ihrisku dul surový vietor a on sa obával, že mu odfúkne loptu. Našťastie, jeho tím vyhral hod mincou. Družstvo súpera si zvolilo hlavu, ale rozhodca hodil znak. Mike získal výhodu a rozohral zápas v smere vetra. Po výkope sa jeho tím ocitol v silnej pozícii, a tak sa rozhodol kontrolovať hru.

Zovrel v ruke loptu, stiahol sa, predstieral výpad a potom bežal cez stred ihriska, čo mu sily stačili. Desať yardov, dvadsať yardov, prvý pokus. Na boku cítil pevne zachytenú loptu. Za chrptom cítil chladný vietor. V diaľke videl súperovo skórovacie územie. Čakalo naňho s doširoka otvorenou náručou. A potom prišiel úder. Ťažko dopadol na zem, hlava mu búchala o helmú a zrazu všetko naokolo stmavlo.

Prebudil sa v sanitke pripútaný k dreveným nosidlám. V prvom okamihu mu napadlo, že si niečo zlomil, ale potom sa ukázalo, že je v poriadku až na zahmlené videnie a hrču vo veľkosti husacieho vajca. Po dôkladnej prehliadke na pohotovosti mu lekár povedal, že utrpel otras mozgu, a poslal ho domov s odporúčaním, aby si na hlavu prikladal ľad a doprial si poriadny oddych.

Náznaky, že jeho zranenie bolo komplikovanejšie, než sa spočiatku zdalo, sa objavili po niekoľkých dňoch. Doma sa zotavoval, keď si odrazu všimol, že veci okolo neho pôsobia inak ako predtým, akosi usporiadanejšie, logickejšie. S údivom zistil, že vo všetkom vidí vzorce. Mramorová podlaha v kuchyni pripomínajúca čiernobielu šachovnicu vyzerala ako geometrický zázrak, ako trojrozmerné puzzle pospájané nekonečnými cestičkami. V jedno

popoludnie strávil štyridsaťpäť minút v sprche pozorovaním pohybu vody. Sledoval, ako steká zo sprchovej ružice dolu po kachličkách a okolo odtoku víri v tvare špirály. Voda sa usporiadala do dômyselných architektonických štruktúr – dúh a fraktálov, matematických vzorcov, ktoré sa pred ním otvárali vo farebných vláknách. Ako sa díval na hru vzorcov odohrávajúcu sa vo vode, niečo do seba zapadlo. Nevedel ako, ale rozumel tým štruktúram, existoval v nich systém, základný poriadok sveta a on ho videl.

Postupom času si uvedomil, že jeho vnímanie sveta sa zvlášťne zmenilo. Keď rozmýšľal nad určitými číslami alebo písmenami, vynárali sa mu pred očami vo výrazných, sýtych, takmer lesklých farbách: číslo 9 bolo čerešňovočervené, číslo 6 kanárikovožlté, číslo 3 oceľovomodré. Dvojciferné čísla sa zobrazovali ako zmes farieb, takže číslo 63 vyzeralo zeleno, číslo 93 tmavofialovo a číslo 69 oranžovo. Aj zvuky zneli farebne. Každá pieseň sa premenila na farebné predstavenie, maľovaný koncert za oponou jeho mysle.

Jeho odlišné vnímanie sveta bolo také nezvyčajné, že najprv o tom nikomu nepovedal. Bežne zažíval rôzne štruktúrované, geometrické halucinácie a hoci vedel, že veci, ktoré vidí, sú skutočné, pochyboval, že by mu niekto uveril, aj keby sa to pokúsil vysvetliť. Presviedčal sám seba, že vzorce a farby zmiznú, keď sa mu zahojí rana na hlave. Rozhodol sa, že počká, kým sa celkom nezotaví, a potom uvidí, čo sa bude diať.

Lenže vzorce ani farby nezmizli. Uplynuli štyri mesiace od nehody a jeho stav sa nezlepšoval. Prebdel celé noci a prespal celé dni. Naštrbili sa jeho vzťahy s kamarátmi a priateľka Kelsey, ktorú podozrieval, že mala radšej jeho futbalový dres než jeho samého, sa mu prestala ozývať. Keď ráno odchádzal do školy, vždy ho zachvátila panika. V jeden večer to už nevydržal. Čísla, vzorce, farby zaplavili jeho myseľ ako mohutný prívál vody, až dostal strach, že sa uprostred všetkých tých obrazcov utopí. Zišiel do kuchyne, sadol si k stolu a zúfalo sa rozplakal. Potreboval pomoc, len nevedel, ako má vysvetliť, čo sa stalo.

Mama si k nemu prisadla a nástojila na tom, aby jej povedal, čo sa deje. Mike jej porozprával o vzorcoch, ktoré vidí vo svojej hlave. Priznal sa, že doteraz mal strach o tom hovoriť. Takisto sa priznal, že sa pokladal za blázna a uvažoval o samovražde, len aby sa to všetko skončilo. Mama pozorne počúvala, keď opisoval, ako sa pred ním odhalili čiernobiele vzory kuchynskej podlahy; ako vytvorili rôznorodé formy – najprv šachovnicu, potom krížovku a napokon mriežku s číslami; ako sa premenili na čiernobielu hmotu nekonečne premenných možností. Počúvala, keď opisoval hádanku, ktorá sa mu opakovane vynárala v myšli.

Mama našla kúsok papiera a ceruzku a podala mu ich so slovami: „Ukáž mi, čo vidíš.“ Nakreslil štvorec s číslami, ktorý – ako sa neskôr dozvedel – predstavoval klasický magický štvorec: mriežku deviatich čísel, pričom súčet sa v každom riadku, každom stĺpci a každej uhlopriečke rovnal číslu 15. Neskôr zistil, že tento štvorec sa nazýva Lo Šu a prvýkrát ho zostavili v Číne okolo roku 2300 pred naším letopočtom. V tú chladnú februárovú noc roku 2008, keď štvorec nakreslil svojej mame, však nevedel o jeho histórii vôbec nič. Mama si štvorec dôkladne prezrela a pochopila, že vytvoril niečo výnimočné. Uprela naňho oči a povedala: „Dostal si dar, ktorý môžeš prehliadať alebo využívať, no nemôžeš sa pred ním skryť.“

Po vyšetrení metódou magnetickej rezonancie pochopil, že mama hovorila pravdu. Úraz zanechal na Mikovi Brinkovi výraznú stopu. Neurochirurg mu vysvetlil, že keď dopadol na zem, tlak so silou 5 000 kilopascalov mu prerazil lebku. Mozog pritom utrážil taký silný protiúder, že došlo k trvalému poškodeniu ľavej hemisféry. A hoci sa uňho neprejavili zvyčajné príznaky traumatického poranenia mozgu – netrpel záchvatmi, stratou pamäti, neurologickou poruchou alebo bolesťami –, jeho život sa navždy zmenil.

5

Dozorca priviedol Jess Priceovú k stolu, ktorý sa nachádzal neďaleko okien, odomkol jej putá a vrátil sa do chodby, kde zaujal miesto pri dverách.

„Ak by sa objavil nejaký problém...“ doktorka Mosesová ukázala na dozorcú, kývla hlavou na Brinka a zavrela za sebou dvere.

Jess Priceová sedela za stolom, jej tvár zalievalo svetlo prenikajúce cez okenné tabule. Keď k nej pristúpil, rýchlo si ju obzrel. V duchu ju porovnával s fotografiami, ktoré mu ukázala Thessaly. Hoci zábery pochádzali spred piatich rokov, vôbec nepripomínali väzenkyňu za stolom. Žena na portréte sa síce tvárila zádumčivo, ale pôsobila sebaisto. Ženu, na ktorú sa díval, poznačila tragédia. Vyzerala ako socha, ktorej ostré hrany obrúsili prírodné živly. Vychudnutá postava, dlhé strapaté vlasy, na končekoch nechťov zaschnutá krv, dôkaz o sebapoškodzovaní, o ktorom sa zmienila doktorka Mosesová.

A predsa bola záhadne podmanivá, jedinečná. Vyžarovala z nej – v rozpore s jej výzorom – ťažko definovateľná tajuplnosť, ktorá ho priťahovala ako zemská príťažlivosť. Nedokázal to vysvetliť, ale keď k nej pristúpil, pocítil, ako sa pohol vzduch. Mal dojem, že stojí na okraji víru, tmavej a neodolateľnej sily, ktorá ho vzrušovala a desila zároveň.

Prevesil aktovku cez operadlo stoličky, vyzliekol si bundu a posadil sa oproti Jess. Dívala sa naňho s neskrývanou zvedavosťou; so záujmom presiaknutým obozretnosťou. Mlčky sedel oproti nej a vnímal, ako v ňom narastá úzkosť. Prázdno medzi nimi by sa dalo krájať. Ak s ňou chcel nadviazať kontakt, musel urobiť prvý krok.

„Doktorka Mosesová mi povedala, že obľubujete hádanky,“ spustil nervózne.

V jej pohľade sa zračila inteligencia a výnimočná bdelosť, čo prieralo, že by išlo o duševne nevyrovnanú osobu. Naopak, v hĺbke jej modrých očí rozpoznal jasnozrivosť, uväznenú a trblietavú ako zlatá minca zaliata v kocke ľadu.

„Dala mi toto,“ Brink položil na stôl nakreslený kruh. Opäť sa naň pozrel, hoci to nepotreboval. V duchu si vedel hádanku dokonale predstaviť. Bol to vedľajší účinok a najväčší prínos zranenia, ktoré utrpel: stačilo, aby nejaký vzorec videl raz, iba pár sekúnd, a navždy si ho zapamätal. Lenže táto hádanka v ňom napriek jeho neobvyklej schopnosti vyvolávala zmätok. Spomenul si na Massachusettský technologický inštitút, kde mu jeho profesor a školiťel doktor Vivek Gupta dal úlohu, ktorá sa na prvý pohľad zdala neriešiteľná. Ostal hore celú noc a študoval ju z každého uhla, obracal ju, skladal, skrúcal a otáčal do každej možnej polohy, až kým sa niečo nepohlo v jeho mysli – podobne ako okno, ktoré sa otvorilo a umožnilo svetlu preniknúť do tmavej izby – a on našiel cestu dovnútra. Od tej chvíle mohol nečinne sedieť a sledovať, ako sa pred ním cesta sama odkrýva. Videl kroky, ktoré bolo potrebné urobiť, aj poradie, v akom ich bolo treba urobiť. Riešenie, čo sa pred ním odhalilo, pokladal za požehnanie. Niektorí ľudia to nazývajú priazňou osudu, ale pre Brinka to znamenalo omnoho viac: riešenie bolo jeho záchranným pásom, jedinou šancou, ako sa udržať nad vodou.

Tentoraz to však nefungovalo. Kruh zanechal v jeho mysli len samé otázky. Prečo sa toto číslo nachádza na tomto mieste? Čo znamenajú hebrejské písmená v strede? Aký význam má číslo 72?

Odkiaľ si a skúsil to znova. „Chceli ste, aby som si pozrel kresbu, a priznávam, že ma zaujala. Veľmi túžim po tom, aby som ju vyriešil, ale potrebujem viac informácií. Pomôžete mi pochopiť, na čo sa vlastne dívam?“

Mlčky naňho hľadela. Spôsob, akým naňho upierala zrak, ho privádzal do pomykova. Vzduch v miestnosti náhle oťažel. Zhlboka sa nadýchol. Zaliala ho horúčava a cítil, ako mu vlhne pokožka. Keď bol v blízkosti Jess, chemické procesy v jeho tele sa zmenili. Ako keď človek nasype soľ do vriacej vody a voda prestane bublať.

„Počúvajte,“ povedal a nahol sa k nej, „neviem, čo znamená táto kresba, ani to, akú úlohu zohráva vo vašom prípade, doktorka Mosesová sa však nazdáva, že súvisí s tým, čo sa vám stalo. Chcem vám pomôcť, ale musíte mi poskytnúť nejaké informácie, od ktorých by som sa mohol odraziť.“

Mlčky naňho hľadela.

„Napríklad,“ pokračoval, „kde ste prvýkrát videli tento kruh? Je to originál alebo kópia?“

Ticho.

„Čísła od 1 po 72 a hebrejské písmená predstavujú nezvyčajnú konfiguráciu. Zdá sa, že niektoré čísla a písmená chýbajú. Viete prečo?“

Keď neodpovedala, odsunul kresbu nabok. Priame otázky nezaberali. Určite s ním chcela hovoriť – prečo by inak napísala jeho meno na zadnú stranu hádanky –, no niečo jej v tom bránilo. Ovinula si ruky okolo tela, akoby sa chcela chrániť pred jeho vyzvedaním. Keď si to všimol, ovládol ho súcít. Vynorili sa mu týždne po nehode: bol vystrašený, zmätený a natoľko uväznený vo svojej hlave, že nedokázal vysvetliť, čo cíti. No stačila jedna osoba, ktorá prenikla cez jeho osamelosť a porozumela tomu, čo sa v ňom odohrávalo; jedna jediná osoba, ktorá mu uverila, keď opisoval svoje neveriteľné zážitky. V jeho prípade to bola mama – jej trpezlivosť ho zachránila. Mohol by rovnako on zachrániť Jess Priceovú?